

enkelt Udbethelighed, som jeg ikke ønsker vedtagne. Jeg har forlangt Ordet for at rette nogle faa enkelte Henstillinger eller Spørgsmaal til det ærede Udvalg. Den i § 5 staaende Bestemmelse om, hvordan Snelastningsarbeidet skal fordeles, hvorefter det skal lignedes, er jo den gamle. Det er muligt, at det er vanskeligt at røre derved, men jeg kunde for mit Vedkommende have ønsket, at man var bleven klar over, i hvad Forhold Assurancejumperne skulde sættes til selve Hartkornet, ligesom jeg kunde have ønsket, at Folkehødet havde været tilbøieligt ladt ude af Betragtning. Der vil maaste gjøres den Indvendning gjældende, at Folkehødet som oftest spiller en stor Rolle, men efter mit Skjøn kunde det maaste nok have gaaet, at vi havde holdt os kun til Assurancejumperne og selve Hartkornet. Det er kun en Henstilling; finder Udvalget, det er ugjorligt, naa ja, saa tager det selvfølgerlig ikke Hensyn dertil; men hvis Udvalget kunde faa fastslaaet en Regel, der kunde simplificere Spørgsmaalet betydelig overfor Sogneraad og Amtsraad, havde det ganske vist været meget heldigt. Bliver det staaende, som det staar, bliver det som allerede nu Sogneraadene og Amtsraadene, der skulle varetage denne Fordeling. — Der er i § 8 en Bestemmelse om, at ved Ansættelsen efter Hartkorn medtages kun Eiendomme med 2 Skpr. Hartkorn eller derover. Den Norm, der er sat, finder jeg Intet at indvende imod. De, der have Hartkorn derunder, saa vel som Indsiddere og Husmænd, skulle hde halvt Arbejde derimod. Det er forjaavidt rigtigt, men jeg vil tillade mig at gjøre en Henstilling, og det er den, at hvis et saadant Sted paa et Par Skpr. Hartkorn — eller maaste jeg vilde være tilbøielig til at gaa op til 3—4 Skpr. Hartkorn — eies af en Kvinde — og det sker jo ofte, at en enlig Enke eller ugift Kvinde paa Landet sidder inde med et saadant lille Hus, hvorpaa hun kan holde maaste med Kniberi en Ko — hun saa skal være fritaget for enten selv at gaa ud, hvad vist Ingen vil ønske — og det vil vel ogsaa indtræffe meget sjældent, at hun bliver tilfugt til Snelastning — eller ogsaa for at være tvungen til at gaa hen og leie Mand. Det er en Henstilling til det ærede Udvalg, om det ikke kunde finde rigtigt, at hvis et saadant Tilfælde indtræder, en saadan Kvinde da kunde ved Sogneraadets Bestemmelse blive fritaget.

I § 10 er der en Bestemmelse om, hvordan der skal forholdes under extraordinære Forhold — jeg antager, det er saadanne, der sigtes til, idet der staar i 2det Stykke: „Naar der ikke paa anden Maade kan tilveiebringes tilstrækkeligt Arbeidsmand-

skab til at stasse Veiene farbare, kan Sogneraadet udenfor Omgangen tilfige enhver af de paa Fortegnelsen opførte Personer til at forrette Snelastningsarbejde mod Betaling af Kommunekassen efter den i § 7 ommeldte Takt“. Der tilføies saa: „Ingen kan tilfiges til at præstere mere end 1 Dag for Betaling udenfor Omgangen, forinden hele Mandstabet paa denne Maade har været tilfugt“. Jeg tillod mig under første Behandling at henlede Opmærksomheden paa det, som jeg syntes, meget Udbeliggende i denne Paragrafs tvende Stykker. Jeg forstaar, at naar der er for meget Snelag, og der mangler Mandstabet, er det fuldstændig rigtigt, at vi have Lov til at tage Folk efter Tilfigelse for Betaling; forudsat at disse Folk ere til at faae. Men jeg forstaar ikke rigtigt, hvordan den Tante kan tænkes til Ende, og hvorledes det kan komme til at passe, at vi kunne faae taget disse Mennesker mere end en eneste Gang i hele Lovens Lovetid. Det var det, jeg vilde gjerne vide, hvorledes det ærede Udvalg havde tænkt, at denne Bestemmelse vilde komme til at virke ud i det virkelige Liv. Jeg anser det selvfølgerlig som givet, at der i enhver Kredss af Snelastningspligtige et et Arbejdsregulativ, eller hvad man nu vil kalde det, hvorefter Mandstabet bliver tilfugt paa Omgang. At dette Mandstabet er indført deri, og det er det arbejdspligtige Mandstabet. Nu staar her i det sidste Stykke af denne Paragraf, at for hele det arbejdspligtige Mandstabet har været taget paa den Vis, nemlig til extraordinært Arbejde for Betaling, kan det ikke tages paany. Jeg spørger nu: Naar indtræder det Forhold, at arbejdspligtigt Mandstabet ikke kan staffles til Veie samtidig med, at den høist bestattede Arbejdsgiver i Kommunen har sine Arbejdsfolk til at præstere en saadan Arbejdsdag for Betaling som den, her er nævnt? Thi det skal vel at mærke, i alt Fald efter mit Skjøn, ske, inden man kan tage dem, der gaa løse og ledige paa Torvet anden Gang. Har jeg opfattet det feil, antager jeg, at det ærede Udvalg kan give Oplysning i saa Henseende, men jeg tillader mig at fremkomme med denne Bemærkning, fordi det, som særlig har vakt Opmærksomhed for en hel Del af de Løve, der ere komne ud i de senere Aar, har desværre været deres Udbethelighed paa mange Ommærader. — Til § 11 skal jeg kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Der staar, at „i hver Arbejdskreds bliver af Amtet at bestikke en eller... flere Snelagere“, og det har jeg ikke det Fjærreste imod. Jeg vil kun spørge, om det er Meningen, at Snelagden skal indstilles af Sogneraadet, eller om det